

Μία Θεία Λειτουργία αφιερωμένη στους άνδρες της Ενορίας

/ [Ενορίες](#)

Την Πέμπτη 3 Οκτωβρίου, το βράδυ, ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων**, χοροστάτησε στην εσπερινή Θεία Λειτουργία αφιερωμένη στους άνδρες της ενορίας στον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Κυμίνων.

Ο Σεβασμιώτατος, στο τέλος, κήρυξε το θείο λόγο και συνεχάρη τον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Πρωτ. Χρήστο Αιγίδη για την νέα δράση της ενορίας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

Σήμερα και αύριο ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τή μνήμη δύο ἁγίων ἐπισκόπων Ἀθηνῶν, τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ὁ ὁποῖος σύμφωνα μέ τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων ἄκουσε τό κήρυγ-μα τοῦ ἀπο-στό-λου Παύλου καί πί-στευσε στόν Χριστό, καί τοῦ ἁγίου Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος καί αὐ-τός κατά τήν παράδοση ὑπῆρξε μαθητής τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀπο-στόλου. Καί οἱ δύο μάλιστα ἅγιοι συνδέο-νται καί μέ ἓνα ἀκόμη σημαντικό γε-γο-νός, αὐτό τῆς παρουσίας τους μέ θαυ-μα-στό τρό-πο στά Ἱεροσό-λυ-μα κατά τήν κοί-μηση τῆς Ὑπερα-γίας Θεοτόκου μαζί μέ τούς ἀπο-στό-λους. Ὄταν οἱ ἀπόστολοι μετεφέρθησαν μέ σύννεφα στά Ἱεροσόλυμα, μέ τόν ἴδιο τρόπο μετεφέρθησαν καί οἱ δύο ἅγιοι.

Καί ἔχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί οἱ δύο αὐτοί ἅγιοι εἶναι οἱ μόνοι πού ἀξιώθηκαν νά ἀπολαύσουν τήν ἴδια τιμή μέ τούς μαθητές τοῦ Κυρίου, ἴσως γιατί ὁ ἅγιος Διο-νύ-σιος καί ὁ ἅγιος Ἱερόθεος πί-στευ-σαν στόν Χριστό καί ἐγκα-τέ-λειψαν τά πάντα γιά χάρη του μέ τρόπο ἀνάλογο μέ αὐτόν πού τό ἔκαναν οἱ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ. Πί-στευ-σαν ἄμεσα, χωρίς νά καθυστερή-σουν, χωρίς νά ὑπολογίσουν τί ἄφη-ναν πίσω τους καί τί ἐπρό-κει-το νά ἀκολουθήσει.

Ὑπάρχουν κάποιοι ἄνθρωποι πού κατακρίνουν τήν ἀμεσότητα καί συκοφαντοῦν τόν αὐθορμητι-σμό. Κάποιοι πού θεωροῦν ὅτι ἡ συμπεριφορά αὕτη εἶναι

χα-ρα-κτη-ρι-στική τῆς γυναικείας φύσεως, ἡ ὁποία ἀντιδρᾷ πε-ρι-σ-σότερο μέ τό συναίσθημα καί λι-γότερο μέ τή λογική, καί δέν ται-ριά-ζουν στή φύση τῶν ἀνδρῶν. Γι' αὐτό καί πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού κρατοῦν ἀπό-στα-ση ἀπό τήν Ἑκ-κλη-σία, ἀπό τόν Χριστό καί ἀπό τήν πίστη, θεωρῶ-ντας ὅτι ὅλα αὐτά δέν συνάδουν μέ τή στιβαρότητα τῆς λογικῆς πού χαρακτηρίζει τήν ἀνδρική φύ-ση.

Ὅμως μία πίστη πού εἶναι προϊόν λο-γικῆς διεργασίας, πού εἶναι ἀπο---τέλεσμα ὑπολογισμῶν δέν εἶ-ναι αὐτή πού ζητᾷ ὁ Χριστός. Διότι ὁ Θεός δέν μπορεῖ νά περιορισθεῖ καί νά προσεγγισθεῖ μέ τήν ἀν-θρώ-πινη λογική. Ἡ πίστη εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς λογικῆς πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στόν Θεό.

Ὅποιος νομίζει ὅτι μπορεῖ νά ἀναλύσει καί νά κατανοήσῃ τά πάντα μέ τόν νοῦ του, αὐτός στό τέλος χά-νει τόν Θεό. Γιατί ὁ Θεός δέν θέλει μόνο τόν νοῦ μας, δέν θέλει μόνο τή λογική μας, θέλει καί τήν καρδιά μας. Θέλει νά τόν ἐμπι-στευ-θοῦμε καί ἄς μήν κατα-λα-βαί-νουμε κάποιες φορές στήν ἀρχή πολλά γι' Αὐτόν. Θέλει νά τοῦ ἀνοίξουμε τήν καρ-διά μας καί νά τόν ἀφή-σου-με νά μᾶς μιλήσῃ, ὅπως θέ-λουμε νά κά-νουν καί τά παιδιά μας μέ μᾶς. Θέλει νά παραμερί-σουμε τίς ἀμφιβολίες καί τά ἐρωτήματα γιά νά μήν χάσουμε τήν οὐ-σία, γιά νά μήν χάσουμε τή συνάντησή μας μα--ζί του, γιά νά μήν χάσουμε τήν εὐκαιρία νά μᾶς ἀποκαλύψῃ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του, ὅπως τό ἔκα-νε στίς Μυροφόρες.

Δέν εἶναι ἀδυναμία ἡ ἄνευ ὅρων πίστη στόν Χριστό· δέν εἶναι ἀφέ-λεια ἡ αὐθόρμητη καί καλο-προ-αί-τερη πίστη, γιατί ἀποτελοῦν ἀπό-δειξη ὅτι ὁποιος τή διαθέτει, δια-θέ-τει συγχρόνως καί τήν τα-πεί-νωση νά παραδεχθεῖ ὅτι ἀντι-λαμ-βά-νεται τήν ἀδυναμία του νά κα-τα-νοήσῃ τά πάντα καί γι' αὐτό ἔχει περισσότερη ἐμπιστο-σύ-νη στόν Θεό ἀπό ὅτι στόν ἑαυτό του.

Θά μπορούσαν καί οἱ δύο ἅγιοι, ὁ ἅγιος Διονύσιος καί ὁ ἅγιος Ἱερό-θεος, νά μήν ἀκολουθήσουν ἀμέ-σως τό κήρυγμα τοῦ ἀποστό-λου Παύλου. Θά μπορούσαν νά ποῦν καί αὐτοί, αὐτό πού τοῦ εἶ-παν πολ-λοί ἄλλοι συμπολίτες τους Ἀθηναῖοι· «θά σέ ἀκούσουμε καί πάλι». Θά μπο-ροῦσαν νά ὑπολογίσουν πόσο θά τοὺς κόστιζε νά ἀκολουθήσουν μία πίστη πού ἦταν ἄγνωστη στοὺς κύκλους τους καί πού δέν ἤξεραν τί συνέπειες θά εἶχε αὐτή ἡ ἀπόφασή τους γιά τή ζωή τους, γιά τήν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων, γιά τό λειτούργημά τους.

Ὅμως τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά δέν ὑπο-λό--γισαν. Πίστευσαν ἀκολου-θώ-ντας τήν καρδιά τους, πού τήν εἶχε ἐλκύσει ἤδη τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού τήν εἶχε κερδίσει ἤδη ὁ Χριστός. Πίστευσαν μι-μούμενοι τό παράδειγμα τῶν δύο μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἰω--σήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας καί τοῦ Νικοδήμου, πού καί οἱ δύο εἶχαν ἀνώτατα ἀξιώματα, ἦταν βουλευτές, οἱ ὁποῖοι αὐθόρ-μητα πίστευσαν στόν Χριστό καί τόν ἀκο-λού-θησαν χωρίς νά ὑπο-λο--γί-σουν τή θέση τους καί

χωρίς νά φο-βηθοῦν μήπως «ἀποσυνά-γω-γοι γέ-νωνται», καί ἔτσι ἀξιώθη-καν τῆς χάριτός του.

Αὐτή τήν ἀμεσότητα στήν πίστη καί αὐτή τήν ἐμπιστοσύνη πρός τόν Θεό, τήν ὁποία εἶχαν τόσο ὁ σήμερα ἐορ-τασθείς ἅγιος Διονύ-σιος ὅσο καί ὁ αὔριο ἐορταζόμενος ἅγιος Ἱερό-θεος, ἄς προσπαθή-σου-με νά ἀπο-κτήσουμε καί ἐμεῖς, ὥστε νά προαγόμεθα στήν ἐν Χρι-στῷ ζωή καί νά ἀξιωθοῦμε τίς δω-ρεές πού χαρίζει ὁ Θεός σέ ὅσους μέ ἀπλότητα καί ἐμπιστο-σύνη τόν ἀκολουθοῦν.

Εἶναι μεγάλο πράγμα νά ἔχουμε ἀπλότητα καί ἀφελότητα καρδίας, νά ἐμπιστευόμαστε στά λόγια τοῦ Χριστοῦ, νά μήν ἀμφιβάλλουμε. Πέρασαν 2.000 χρόνια καί βλέπουμε ὅλοι αὐτοί οἱ ὁποῖοι τόν ἀκολούθησαν εἶναι ὅλοι αὐτοί πού θαυμάζουμε ἐδῶ μέσα στούς ναούς μας, πού τί ἔκαναν; Ἐγκατέλειψαν τά πάντα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἐγκατέλειψαν θέση, ὁμορφιά, νεότητα, τά πάντα. Δέν σκέφθηκαν τίποτε. Τά πάντα τά θεώρησαν, λέει, «σκύβαλα», γιά νά κερδίσουν τόν Χριστό. Καί ἐμεῖς εἴμεθα βέβαιοι, γιατί εἴμεθα ὅλοι χριστιανοί ὀρθόδοξοι, βαπτισμένοι, μυρωμένοι, μέσα στά νάματα τῆς Ἐκκλησίας μας, κοινωνοῦμε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτά ὅμως δέν πρέπει νά τά παίρνουμε ἔτσι ἐπιπόλαιο, ἀλλά πρέπει νά πιστεύουμε ὅτι καί ἐμεῖς γινόμεθα σύσσωμοι καί σύναιμοι Χριστοῦ, ἔχουμε δηλαδή, ὅταν κοινωνοῦμε τό ἴδιο σῶμα καί τό ἴδιο αἷμα μέ τόν Χριστό.

Αὐτή ἡ ζωή μας ἔχει ἕνα τέλος. Ποιός ἔμεινε σ' αὐτήν; Οἱ πάντες ἔφυγαν, ὅποιοι καί ἄν ἦταν. Ἐκεῖνο πού πρέπει ὅμως νά μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τό τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, τό τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς, πού δέν εἶναι τέρμα ἀλλά εἶναι ἀρχή μιᾶς νέας ζωῆς, μιᾶς αἰώνιας ζωῆς, μιᾶς ἀτελεύτητης ζωῆς, μιᾶς πραγματικότητος. Γιατί αὐτά πού ζοῦμε τώρα εἶναι προσωρινά, εἶναι πρόσκαιρα. Ποιός ἔμεινε; ὅ,τι καί ἄν ἔχουμε, ὅσα χαρίσματα καί ἄν ἔχουμε, ὅσα τάλαντα καί ἄν ἔχουμε, ὅσες δόξες καί ἄν ἔχουμε, ὅσα πλούτη καί ἄν ἔχουμε, κανείς δέν τά πῆρε μαζί του. Ὅλα ἔμειναν ἐδῶ. Καί τί ἔμεινε; Ἐμεινε ἡ πίστη πού εἶχαν γιά τόν Χριστό, ἡ ἀγάπη πού εἶχαν γιά τόν Χριστό. Αὐτά ἔμειναν καί τά καλὰ ἔργα, τά ὁποῖα ἔκαναν ἐδῶ ἐν ζωῇ, διότι αὐτά τούς ἀκολούθησαν καί στήν ἄλλη ζωή. Διότι ἐκεῖ αὐτά θά βροῦμε, ὅ,τι καλό κάνουμε, θά τό βροῦμε ἐκεῖ, καί ὅ,τι κακό κάνουμε, θά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Τό φαντάζεσθε αὐτό; Νά ζοῦμε αἰώνια, ἀτελεύτητα μακράν τοῦ Θεοῦ! Νά μήν πῶ ὅλα αὐτά πού λέει ἡ Ἁγία Γραφή γιά τήν κόλαση. Καί μόνο ἡ στέρηση τῆς θέας τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ μεγαλύτερη τιμωρία. Νά τό ξέρετε καί νά τό ξέρουμε ὅλοι μας. Ἄς μή στερηθοῦμε αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας, φεύγοντας ἀπό αὐτή τή ζωή, ἐπειδή δέν ἔχουμε ἐτοιμάσει τόν ἑαυτό μας νά ζήσουμε αἰώνια, ὅπως τό ἔκαναν οἱ ἅγιοι, ὅπως τό ἔκανε ὁ ἅγιος Διονύσιος, ὁ ἅγιος Ἱερόθεος, οἱ ἅγιοι Πέτρος καί

Παῦλος, οἱ ὁποῖοι τὰ πάντα τὰ ἐγκατέλειψαν μόνο γιά τόν Χριστό.

Γι' αὐτό θέλω νά εὐχαριστήσω τόν π. Χρῆστο πού μᾶς ἔδωσε αὐτή τήν ωραία εὐκαιρία τῆς προσευχῆς, τῆς θείας λατρείας, γιά ὅλους ἐμᾶς, καί γιά μένα καί γιά σᾶς, πού προσευχηθήκαμε ἀπόψε καί ζητήσαμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς δώσει τήν πίστη πού εἶχε καί ὁ ἅγιος Ἰερόθεος καί ὁ ἅγιος Διονύσιος. Τόν εὐχαριστῶ, γιατί πέρα ἀπό τίς ἄλλες δραστηριότητες πού ἔχει, πού ὅλες εἶναι καλές καί εἶναι μέσα στή διακονία μας, καί ἡ φιλανθρωπία καί οἱ ἀνεγέρσεις καί ἡ εὐπρέπεια τοῦ ναοῦ, τό πιό σπουδαῖο πράγμα εἶναι αὐτό πού ἔκανε τώρα γιά τίς ψυχές: νά ἀνακαινίσουμε τίς ψυχές μας μέσα στά νάματα τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στήν προσευχή, μέσα στό σῶμα καί στό αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχομαι ὁ Θεός νά τοῦ δίδει χρόνια τήν εὐλογία νά διακονεῖ τήν Ἐκκλησία, νά σᾶς διακονεῖ, νά σᾶς φωτίζει καί νά σᾶς καθοδηγεῖ σέ αὐτή τήν κατεύθυνση πού ὁδηγεῖ μόνο στόν Χριστό. Ὅλα τὰ ἄλλα θά τὰ ἀφήσουμε, ὅλα τὰ ἄλλα θά μείνουν. Ὑπάρχουν πολλοί δρόμοι. Ὑπάρχουν δρόμοι ἁμαρτίας, ὑπάρχουν δρόμοι πού πιστεύουμε ὅτι μᾶς βοηθοῦν στή ζωή μας. Ἄν δέν μᾶς βοηθοῦν στή συνάντησή μας μέ τόν Χριστό, εἶναι λανθασμένοι δρόμοι. Γι' αὐτό ἄς ἐπωφεληθοῦμε, ἄς κερδίσουμε τίς εὐκαιρίες πού μᾶς δίδει ὁ Χριστός. Ἀμήν.